

tillæget. Jeg skal atter gjentage, at jeg ser ikke, at der kan være nogen fornuftig Mening i Gjenemførelsen af saadanne Foranstaltninger til Forbedring af Lærernes Lønning, dersom man kunde gaa ud fra, at Administrationen efter sit Skøn kunde omdanne dem og forhøje dem, som den synes. En Bestemmelse i Loven af 1856 gaar forøvrigt ud paa at indføre en Beregning af Embedernes Reguleringssum. Da disse Reguleringssummer siden ere komne til at spille en noget saæls Rolle skal jeg minde om, at det ingenlunde var Meningen med Beregningen af disse Reguleringssummer, at de skulde komme til at danne en Norm for Embedernes Størrelse; tværtimod; Lovens Anmærkninger udtale indtrykkelig at Meningen med Reguleringssummerne er at tilvejebringe en i Penge ansat Værdi for Embederne, for derefter at gjøre en Pensionsberegning mulig. Det var altsaa en Norm for Pensionsberegningen, som man tilsigtede ved disse Reguleringssummers Indførelse. Jeg skal minde om, at det daværende Udvalg her i Thinget i Svindsen for sin Betænkning enstemmig udtalte den Opfattelse, at man maatte give Kommunerne den afgørende Indflydelse paa Almuekolens Stilling og Vilkaar, uden hvilken Skolen ikke vil kunne vente at finde den fornødne Understøttelse og Anerkjendelse fra Befolkningens Side. Dette er den enstemmige Udtalelse af det daværende Folkethings Udvalg, en Instans, som jeg Ord til andet er i Stand til at understøtte. Ved Hjælp af Loven af 8de Marts 1856 var der saaledes tilvejebragt, om ikke nogen stor, saa dog nogen Forbedring i disse Lønninger, og dermed hjalp de Vedkommende sig i en Nærvekke. Smidtidigt kom atter en af disse Perioder tilbage, da stærke Klager lode over disse slet lønede Embeds eller Bestillingsmand, hvad man nu vil kalde dem, og vi erindre, at i Begyndelsen af Halvfjerdsene modtog vi atter her en Række af saadanne Andragender, der bleve behandledes her i Thinget Nar efter Nar i Aarene 1872—76. Andragendevalgets Hovedindstilling, som er fra 1873—74, gaar ud paa, at man ikke erkjender, at der lige over for Skolelærerne kan blive Tale om et Dyrtidsstillæg, da deres Lønninger ere beregnede efter Naturalpræstationer, som maa antages at stifte Værdi med de stiftende Konjunkturer. Derimod erkjender man i Almindelighed, at Lønningerne nu maa anses for at være for smaa, og man anbefaler derfor Foranstaltninger til at forbedre disse Lønninger, men man er saa fjært fra at tænke sig, at disse Forbedringer skulde kunne gjenføres ad administrativt Veie, at det kun er et Mindretal af Udvalget, der retter den Opfordring til Ministeren, at han vilde opfordre Kommunerne til at gøde deres Skolelærere nogen Forbedring i deres Lønninger. Det øvrige Flexital i Udvalget var saa engstelig for, at der blot skulde være noget Skin af Tvang ligeoverfor Kommunerne, at man

end ikke vilde gaa ind paa en saadan Genstilling — at det skulde gaa videre, er jeg overbevist om, Ingen den Gang havde tænkt paa. Jeg erindre om, at i Mellemtiden er ogsaa de nye Kommunallove traadte i Kraft, og i Landkommunalovens § 27 hedder det, som bekendt, at „ingen Udgift af Kommunens Kasse kan afholdes uden Sogneraadets Samtykke“. Nu vil jeg indrømme, at dette ikke er en Bestemmelse, der saaledes kan opfattes fuldstændig bogstaaet; da jeg erkjender, at der gives Pligter, som en Kommune ikke kan unddrage sig fra, at opfylde; men jeg hævder lige saa fuldt, at denne Paragraf bestemmer den nye Kommunalløvs Aand, og at det vilde være i den stærkeste Modstrid med den Opfattelse, som Skoleudvalget i 1856 gjorde gjældende, naar man paalægger Kommunerne Udgifter af den Art, som der her er Spørgsmaal om. Samtidig begyndtes Forhandlingen her i Thinget om, hvorvidt man ad Lovgivningens Veie eller mulig ved en Bevilling paa Finantsloven kunde tilvejebringe et saadant Lønningstillæg. Vi erindre Alle, hvorledes disse Forsøg foreløbig standede, men at de derfor ingenlunde kunde siges at være opgivne, da Enhver her i Thinget vist nok havde en Følelse af, at det var en Opgave, hvortil vi vare saaledes knyttede, at det vilde være vanskeligt at opgive denne Sag, førend den endelig var ført igjennem. I Aaret 1877 udsendte den ærede nuværende Minister Forespørgsel til jeg antager, samtlige Kommuner om, hvorvidt de vilde være villige til indenfor visse nærmere bestemte Grændser at forhøje Lærernes Lønning, og som en Hovednorm derfor nævntes Genfynet til de i 1876 paany fastsatte Reguleringssummer. Forespørgslen gik da i alt Fald i mange Kredse ud paa, om man vilde forhøje Lærernes Lønning saaledes, at Reguleringssummerne bleve for Deene 1,500 Kr. og for Sylland 1,200 Kr. Fra et stort Antal Kommuner — om det var fra de fleste, skal jeg lade være usagt — fik Ministeren det mest kategoriske Afslag, idet man opfattede Spørgsmaalet saaledes, at det maatte være Gjenstand for en ny Lovgivning, og man afventede Rigsdagens Virksomhed paa dette Omraade. Da kom Cirkulæret af 24de April 1878. Denne Dato nævner jeg, fordi det er et mig bekendt Cirkulæret, der bærer denne Dato, men der vil forøvrigt rundt omkring i Landet være udkommet saadanne Ministerresolutioner under forskjellige Datoer i sidst afvigte Foraar. Disse Cirkulærer og Resolutioner gaa ud paa at paalægge Kommunerne — altsaa for en stor Del af deres Vedkommende mod deres Villie — at udrede et Lønningstillæg, som man det foregaaende Nar havde opfordret dem til at give. Jeg beder erindret Datoen den 24de April, thi smidtidigt var Finantsloven udkommen med et af Lovgivningen bevilget Lønningstillæg til Skolelærerne. Den ærede Minister har altsaa som Udspunkt for denne Foranstaltning valgt netop det Dødblik, da vi endelig vare naaede til et Resultat af vore Overveielser med